

ny Tante. Jeg kan dog ikke undlade at lægge en lille Dæmper paa den ærede Ordførers overordentlige store Tilfredshed med Modtagelsen af hans Forslag her i Salen; thi det forekom mig, at han noget talte denne Tilfredshed efter Antallet af Talerne. Der vare traadte op her i Salen til Fordel for hans Forslag. Det, saaledes at maale Talerne i alensvis, er at bruge en Maalestof, som jeg ikke finder fuldstændig anvendelig. Den ærede Ordfører maa erindre, at hans Forslag har to Sider. Den ene Side er den, han selv har angivet ved at betegne Lovforslaget som et Vejlighedsforslag; den anden er Sagen i sig selv, man kunde maaste føje en tredje til, nemlig den Form, som den ærede Ordfører har givet Sagen. Med Hensyn til den første Side, Lovforslaget som Vejlighedslov betragtet, tror jeg ikke, at den ærede Ordfører skal rose sig af den Stemning, som Sagen har vakt her i Tinget, og han vilde vist ogsaa blive stuffet uden for Tinget. Med Hensyn til Sagen selv, er det rigtigt, at et Forslag om Alderdomsforsørgelsens Ordning her i Landet mødes med Sympati fra alle Sider her i Tinget. Derom er der vist ikke nogen Anledning til at tvivle. At der er Tvivl med Hensyn til den Form, som han har givet sit Forslag, tror jeg, der er blevet gjort Rede for under Forhandlingerne her i Formiddags. Jeg skulde ellers ikke have taget Ordet undtagen for en personlig Bemærkning, og det var i Anledning af, hvad den ærede Ordfører sluttede med i Formiddagsmødet. Det var hans Henvendelse til mig i Anledning af de Ord, jeg havde udtalt om Fraser. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne indlagde deri, at jeg ved Udtrykket Fraser skulde have sigtet til den staaende politiske Strid her i Landet og til Kampen for Grundloven. Jeg ser ikke nogen som helst Berettigelse for det ærede Medlem til at indlægge en saadan Betydning i mine Ord, ikke Spor! Hvad jeg har sigtet til derved, er den Maade, den Form, hvorunder den politiske Kamp føres. Der er det — det siger jeg, og det yntager jeg — at jeg tror, Fraserne have mistet noget i Kurs. Og jeg tror, at det ærede Medlem ved at have lagt Mærke til, hvad der fortrinnsvis har ført Ordet her i Aften, vil have faaet et Indtryk af, hvad jeg har sigtet til med Fraser. For øvrigt vil jeg henstille til det ærede Medlem nu, da der efter den Maade, hvorpaa han har stillet sig, efter al Sandsynlighed bliver Anledning for os til af og til at tage en Diskussion, en Disput sammen, om vi i den Disput behøve at fravige det Grundlag for en Debat,

der ligger blot i Argumenter og i intet andet. Hvis det ærede Medlem har Trang til at anvende andre Midler, vil jeg bede ham vente, til han staar overfor en Forsamling, han har saa ringe Agtelse for, at han vil anvende dem. Det ærede Medlem saade saa end videre, at man skal vogte sig for at slippe den Fugl, man har i Haanden, og han sigtede derved til, at det er dette Forslag om Alderdomsforsørgelse, som man vil slippe. Jeg undrede mig over, at det ærede Medlem virkelig kunde tage dette Ord i sin Mund, og jeg jævnstillede det kun med den Ytring, der saaldt fra det ærede Medlem fra Levring (Selker), der sagde, at han ikke havde Respekt for Ord, bag hvilke der ikke stod Handling. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i denne Ytring; og jeg vilde kun ønske, at hans Handlinger vilde svare lidt bedre til hans Ord, og at man vilde holde fast ved den Fugl, man har i Haanden, og ikke gribe efter den paa Taget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Hørup): De Ord, jeg har at sige til det ærede Medlem, skulle ikke blive mange. Det ærede Medlem udtalte, at der i dette Aftenmøde ikke var fremkommet noget nyt. Jeg hørte i det, det ærede Medlem nu fremsatte, ikke noget som helst nyt. Det skulde da være det, at der i hans Udtalelser om løse Ord og Fraser var sigtet til en Forstel i den Form, hvorunder den nuværende politiske Kamp nu føres. Dersom det er det ærede Medlems Mening derved at ville bibringe nogen Indtrykket af, at han fører en politisk Kamp, saa tror jeg, at han rolig kan spare sig Uvejligheden. Af Forhandlingerne her i Aften har jeg ikke faaet det Indtryk, som det ærede Medlem har faaet af dem. Kun da det ærede Medlem udtalte sig om sin Kamp, fik jeg et levende Indtryk af, hvad en Frase er. At holde paa den Fugl, vi have i Haanden, tror jeg, vilde have været rigtigt, saalænge vi havde Østkatten i Haanden. Der er i den Forstaaelse, som Ministeriet nu er kommet i med et Flertal i dette Ting om Østkatten, et Mittel til at fremme denne Sag, hvis Tinget er enig om det, hvis Tinget vil det. Men selvsølgelig, naar Tinget selv lader Fuglen flyve, for at holde paa Sukkeret og Ølet, kommer der ikke noget ud deraf.

Til den ærede Indenrigsminister har jeg kun at bemærke, at Forslagsstillernes Mening med den paagældende Paragraf, han oplæste, har simpelt hen været den, at vi have tænkt os Forholdet som et af to, som et Alternativ: Enten var vedkommende under Fattigvæsenets faste Forsørg og paa en